

R.M. Mc Cheyne

DE CHRISTEN IN DE GEVANGENSCHAP

„Aan de rivieren van Babel, daar zaten wij; ook weenden wij als wij gedachten aan Sion. Wij hebben onze harpen gehangen aan de wilgen, die daarin zijn. Als zij, die ons aldaar gevangen hielden, de woorden eens lieds van ons begeerden, en zij, die ons over hoop geworpen hadden, vreugd, zeggende: Zingt ons een van de liederen Sions. Wij zeiden: Hoe zouden wij een lied des Heeren zingen in een vreemd land? Indien ik u vergeet, o Jeruzalem! zo vergete mijn rechterhand zichzelf! Mijn tong kleve aan mijn gehemelte, zo ik aan u niet gedenke, zo ik Jeruzalem niet verheffe boven het hoogste mijner blijdschap.” (Psalm 137 : 16)

Israël was een typerend volk. In hun Egyptische slavernij, in hun verlossing door de hand van Mozes, in hun doortocht door de Rode zee, in hun rondzwerfing door de woestijn, in het manna dat hen tot spijs was, en in de rots waarop geslagen werd om hun water te geven; in hun ongeloof, in hun neerlagen, in de overwinningen, in de Jordaan, in het land van de belofte, Israël was in dit alles, van het begin tot aan het einde een typisch volk.

1. Zij waren een afbeelding van Gods Kerk te allen tijde.
2. Zij waren een afbeelding van de ziel van elke gelovige.

Ieder gelovige is in de Egyptische gevangenschap geweest, is de Rode zee van het bloed des Verlossers doorgestaan, is door een wildernis geleid geworden, gevoed geweest met manna en gedrenkt met water uit de rots, en moet nu nog de Jordaan overgaan om in het land van de eeuwige rust te komen.

En zelfs Gods handelingen met Israël, nadat het Kanaän was binnengetreten, zijn een afbeelding van Zijn handelingen met de gelovige ziel. Zij konden al de Kanaänieten niet uitroeien, maar maakten hen tot houthakkers en waterputters. Herinnert dit u niet, Christen, dat u de vijanden Gods nooit allen uit uw ziel uitgeroeid hebt, dat u hen slechts gevangen genomen hebt, dat de zonde in u woont? Nog eens, Israël en Juda werden om hun zonden gevankelijk weggevoerd. Brengt u dit niet in gedachten hoe dikwijls u gevankelijk weggevoerd bent en naar een vreemd land gebracht vanwege uw zonden?

Deze psalm is voor Israël gemaakt toen het in de gevangenschap was. Laat ons er de zinnebeeldige betekenis van opvatten.

I. Wanneer een gelovige in de gevangenschap is, dan denkt hij met droefheid aan Sion terug.

Zo was het met Gods volk: „Bij de rivieren van Babel, daar zaten wij, ook weenden wij als wij gedachten aan Sion. In 2 Kron. 34 : 1420 vinden wij de treurige geschiedenis van Juda's wegvoering. Velen van hun vrienden waren door het zwaard omgekomen, het huis Gods was verbrand, de muren van Jeruzalem omgevallen, en zij zelf gevangelijk weggevoerd naar een vreemd land. Geen wonder dat zij neerzaten en weenden als zij gedachten aan Sion.

Zo is het dikwijls met de gelovige, wanneer hij door de zonde gevangen genomen werd. Hij zit neer en weent wanneer hij aan Sion denkt. Sion is de plaats waar God zich openbaart. Wanneer een arm ontwaakt zondaar tot de kennis van de Zaligmaker gebracht wordt en wanneer hij door het gescheurde voorhangsel in het heilige van de heiligen ingaat, dan behoort hij tot het volk van Sion: „Eén dag in uw voorheven is beter dan duizend elders.” Hij woont in Sion. En het volk, dat daarin woont, heeft vergeving van zijn zonden. Maar wanneer een gelovige in de zonde vervalt, dan valt hij in de duisternis. Hij is een gevangelijk weggevoerde van Sion. Hij vindt geen toegang meer door het voorhangsel. Hij verheugt zich niet meer als zij tot hem zeggen: „Laat ons opgaan tot het huis des Heeren.” Hij zit neer en weent als hij aan Sion terugdenkt.

Sommigen, die mij horen, wenen als zij gedenken aan Sion. Sommigen van u mogen zich een tijd herinneren toen u inwoners was van Sion, toen uw zonden u vergeven waren. Misschien zult ge u herinneren, dat u in de dagen van u jeugd veel bezig was met de dingen van de eeuwigheid. Misschien herinnert ge u een Godvrezende vriend die voor u bad, of een leraar die u in Sion bracht. Misschien herinnert ge u uw eerste Avondmaalsgang, hoe de leraar van Christus over u weende; hoe zijn hart van vreugde opsprong als het Woord met macht in uw hart kwam en u in Gods verbond werd opgenomen. Sommigen van u mogen aan de liefde in de dagen van u eerste liefde denken, toen de zon helderder scheen op Sabbatdagen dan op andere dagen, toen de poorten van Sion u dierbaarder waren dan al de woningen van Jakob. Maar deze dagen zijn voorbijgegaan; u bent in de zonde vervallen, u bent gevangelijk weggevoerd en nu zit u daar neer en weent als u aan Sion herdenkt.

Weent u werkelijk? Gevoelt u in waarheid dat het vroeger beter met u was dan nu? Gevoelt u werkelijk dat u de genadegiften verlaten hebt? Nu, dan bewijst u door uw droefheid, dat u een van de weggevoerden uit Sion bent. Alleen de ware kinderen Gods wenen in hun gevangenschap. Zegt niet: „Er is geen hoop, want ik heb vreemden liefgehad en tot hen wil ik gaan.” Indien u treurt, dan is er hoop. „O! Israël, u hebt uzelf verdorven; in Mij is uw hulp. U hebt met de hoeren geofferd; keer weder tot Mij, zegt de Heere.”

Zit niet neer en ween niet. Wees liever gelijk de bruid: „Ik zal nu opstaan, en in de stad omgaan, in de wijken en in de straten; ik zal hem zoeken die mijn ziel liefheeft.” (Hooglied 3 : 2). Zoek Hem in het Woord, zoek Hem door gebed, zoek Hem bij Zijn dienaren. Maar zoek Hem „zoek Zijn aangezicht te allen tijde.”

II. De wereld bespot de gelovige in zijn gevangenschap.

Zo was het met het Israëel van voorheen: „Wij hebben onze harpen gehangen aan de wilgen die daarin zijn, als zij die ons aldaar gevangen hielden, de woorden eens lieds van ons begeerden, en die ons overhoop geworpen hadden, vreugd, zeggende: Zingt ons een van de liederen Sions.”

De Chaldeeën waren wrede overheersers. God zegt door Zijn profeet: „Ik was een weinig toornig, maar zij hebben ten kwade geholpen.” (Zach. 1 : 15). Zij voerden hen niet alleen weg van hun tempel, uit hun land en uit hun woningen, maar zij spotten met hun droefheid. Als zij hen zagen wenen aan de rivier van Babel, vroegen zij vreugd, zeggende: „Zingt ons een van de liederen Sions.”

Zo is het met de wereld en met de Christen in gevangenschap. Er zijn tijden, wanneer de wereld niet met de Christen spot. Dikwijls is de Christen met zulk een bijzondere vreugde vervuld, dat de wereld hem stilzwijgend bewondert. Dikwijls heeft de Christen zulk een zachtmoedige en stille geest, die alle tegenstand onmogelijk maakt. Het zachte antwoord keert de grimmigheid af en zijn ergste vijanden zijn genoodzaakt vrede met hem te maken. Maar wacht slechts; wanneer er donkere dagen voor de Christen komen, wanneer zonde en ongeloof hem gevangen genomen hebben, wanneer hij uit Sion weggevoerd en naar een vreemd land gebracht is en daar neerzit en weent, dan zal de wrede wereld het kwade helpen, dan zal zij met vreugd een lied verlangen, en wanneer zij de bittere tranen langs zijn wangen ziet vloeien, dan vraagt zij met woeste spotternij: waar is nu uw psalmgezang? „Zing ons een van de liederen Sions.” Zelfs Christus ondervond de bitterheid er van, hoen Hij aan het kruis hing.

Sommigen van u mogen dit nu gevoelen. U hebt u van Christus afgewend en bent van het licht van Gods aanschijn verbannen. U smaakt niet meer de vreugde van Sion, de liefelijkheden van Gods heiligdom. U weent bittere tranen wanneer u gedenkt aan Sion. Maar er is een bitterder droesem in uw beker. De wereld bespot u; uw wereldse vrienden verachten u. Dit is nu het gevolg van al te godsdienstig te zijn; zij zeggen: dit is het einde er van het eindigt óf in neerslachtigheid óf in gekheid. „Zing ons een van de liederen Sions.”

Vraagt u: *waarom moet ik dit alles verduren?*

Antwoord. Dit is de doornheg, langs welke u tot Christus moet terug gedreven worden. „Uw boosheid zal u kastijden, en uw afkeringen zullen u straffen; weet dan en ziet dat het kwaad en bitter is dat u de Heere uw God verlaat en Mijn vreze niet bij u is.” (Jer. 2 : 19).

Sommigen van degenen, die mij horen, spotten misschien met de bedroefde christenen. Sommigen uwer, die vaders zijn, spotten misschien met hun vrome kinderen, broeders met hun vrome zusters, zusters met hun vrome broeders. Helaas! U weet niet wat u doet. “Wacht u dat gij niet een van deze kleinen, die in Christus geloven, ergert. Het ware u beter, dat een molensteen aan uw hals gedaan werd en u geworpen werd in het diepste van de zee.” Bedenk dat er geschreven staat: „Want die ulieden aanraakt, die raakt Zijn oogappel aan.” (Zach. 2 : 8). Lees hier uw oordeel, gij, die wreed de Christenen bespot: „Welgelukzalig zal Hij zijn, die u uw misdaad vergelden zal, die gij aan ons misdaan hebt. Welgelukzalig zal Hij zijn die uw kinderkens grijpen en aan de steenrots verpletteren zal.” (Psalm 137 : 89).

III. *De Christen kan niet zingen in gevangenschap.*

Zo was het met Israël in vroeger tijd. Het volk was bijzonder gehecht aan de liederen Sions. Het herinnerde hen aan de tijd van David en Salomo, toen de tempel gebouwd werd en Israël in voorspoed was. Het liet hen vooral denken aan hun God, aan hun tempel en aan de dienst van het heiligdom. Driemaal in het jaar kwamen zij in grote getale op, zingende de liederen van Sion, en hun ogen gericht houdende naar de bergen, van waar hun hulp kwam. Maar nu zij in de gevangenschap waren, hingen zij hun harpen aan de wilgen. En toen hun wrede verdrukkers vreugd verlangden en een lied, zeiden zij: „Hoe zullen wij een lied des Heeren zingen in een vreemd land?” Zo is het met de gelovige, die in duisternis is. Hij hangt zijn harp aan de wilgen en kan geen lied des Heeren zingen. Ieder gelovige heeft een harp. Ieder bekeerd hart wordt veranderd in een harp van de vreugde. De mond wordt vervuld van lof, de tong van Goddelijke vreugde. Ieder ware Christen heeft de vreugde lief, de heiligste Christenen het meest. Maar wanneer de gelovige in zonde en duisternis vervalt, dan hangt zijn harp aan de wilgen en hij kan geen lied des Heeren zingen, want hij is in een vreemd land.

1. Hij verliest alle besef van schuldvergiftenis. De overtuiging van vergeving van de zonde geeft iets liefelijks aan het gezang van de Christen: „Ik dank u, Heere! dat u toornig op mij geweest bent. Maar uw toorn is afgekeerd en u troost mij.” (Jes. 12 : 1). Er is een bijzondere melodie in het lied van een ziel, wier zonden vergeven zijn. Het is liefelijker dan het gezang van de engelen, hetzij zij op aarde of in de hemel zingen; het wordt een nieuw lied genaamd: „Gij hebt ons Gode gekocht door Uw bloed, uit alle geslachten, tongen, volken en natiën.” Kunt u dit nieuwe lied zingen, dan bent u gelukkig. Maar wanneer een gelovige in gevangenschap is, dan verliest hij het besef van vergeving van zonden, en daarom kan hij niet zingen.

2. Hij verliest het besef van Gods tegenwoordigheid. De gemeenschap van God met de ziel laat de gelovige zingen. Daarom hebben de gelovigen het huis Gods zo lief. God is daar tegenwoordig en ontmoet hen daar. Is het zo niet, Christenen? Het zijn niet de psalmen, noch de gebeden, noch de prediking, noch de mensen die het huis Gods dierbaar maken; het is de tegenwoordigheid van uw God. Dit is Bethel, het huis Gods. Dit doet u zingen. Maar wanneer God niet tegenwoordig is, dan is Gods huis een schrikkelijke wildernis en u zegt: „Hoe kunnen wij een lied des Heeren zingen in een vreemd land?”

3. Hij verliest het hemelse Kanaän uit het oog. Het gezicht van de eeuwige heuvelen wekt het gezang van een gelovige ziel op. Het land van de belofte in het vooruitzicht vervult het hart met vreugde. Ginds zingen de gezaligden een lied; zij staan op de top van Nebo en zeggen: *Alles is het mijne*. Maar wanneer een gelovige zondigt en gevankelijk weggevoerd wordt, dan verliest hij deze hoop van de heerlijkheid. Hij zit neer en weent, hij hangt zijn harp aan de wilgen en kan geen lied des Heeren zingen in een vreemd land. O gelovigen, wilt ge uw lied behouden, behoudt dan uw Zaligmaker; wilt ge uw harp altijd gestemd hebben, houdt de Christus en Zijn heerlijkheid in het oog.

IV. *De gelovige, die in duisternis zit, denkt toch aan Sion en verkiest het boven alles.*

Zo was het met Israël in de gevangenschap. Zij waren nu gevangenen in een heerlijk

land. De brede stroom van de Eufraat vlood aan hen voorbij en was beter dan al de rivieren in Israël. De grote stad Babel lag voor hen, met haar torens, die tot aan de hemel reikten, haar grote muren, hangende tuinen en haar vele liefelijkheden. Evenwel zagen zij op dit alles neer om er zich al zuchtende van af te keren en te zeggen: „Indien ik u vergeet, o Jeruzalem! zo vergete mijn rechterhand zichzelf! Mijn tong kleve aan mijn gehemelte, zo ik aan u niet gedenke, zo ik Jeruzalem niet verheffe boven het hoogste mijner blijdschap! zo is het met een gelovige, die in duisternis zit. Hij gevoelt dikwijls, dat, wanneer hij door de zonden gevangen genomen is, hij in wereldse vermaken en wereldse vrienden gevallen is. Duizend genoegens verleiden hem om zich hier te vestigen en te zeggen: „Vrede, vrede, wanneer er geen vrede is.” Maar indien hij een waar kind van Sion is, dan zal hij zich nooit in een vreemd land vestigen. Hij zal over al de aardse en zondige genoegens heen zien en zeggen: „Eén dag in Uw voorhoven is beter dan duizend elders.” „Indien ik u vergeet, o Jeruzalem, zo vergete mijn rechterhand zichzelf!”

Leer hieruit, dat een waar gelovige nooit Jeruzalem kan vergeten. Indien u ooit de vreugde van de vergeving van de zonden en van een nieuw hart gesmaakt hebt, dan kunt u die nooit vergeten. Hebt u ooit gesmaakt dat de Heere goed is? Dan zult ge u in dit altijd herinneren en het verheffen boven uw hoogste blijdschap. Sommigen van degenen, die mij horen, leven voort zonder ooit aan Jeruzalem te denken. Sommigen van u beloofden het in vroeger dagen. U was ontwaakt door Gods wraak, gewonnen door Gods liefde; u vreesde, gelijk Felix: u was als Agrippa, bijna bewogen een Christen te worden, maar wat bent u nu? U leeft in de drukke wereld, in de wereld en van de wereld; u deelt in haar genoegens en zonden en u denkt niet meer aan uw ernstige dagen terug, u vergeet Jeruzalem. O, het is maar al te duidelijk dat u nooit een kind van Sion waart, anders zou u het niet kunnen vergeten. O, het is maar al te duidelijk, dat de vloek van Babel ook de uwe zal zijn. „Het grote Babel is gevallen, zij is gevallen, en is een woonplaats van de duivelen en van de boze geesten geworden; daarom zullen haar plagen op een dag komen, want machtig is de Heere God die haar oordeelt. Ga uit haar, mijn volk, dat u niet in haar zonde deelt, en dat geen van haar plagen op u komen.”

Christenen, verlangt naar het hemelse Jeruzalem. Vergeet het niet. Wij zijn hier in een vreemd land; hecht u niet aan hetgeen hier is. Maar boven is onze eeuwigdurende stad, het hemelse Jeruzalem, met haar poorten van paarden en haar straten van zuiver goud. Laat uw hoogste begeerte wezen om met Christus te zijn, dat verreweg het beste is. Wanneer de wereld het aangenaamste, de vrienden het vriendelijkst, en uw hemel het helderste is, heft dan dit liefelijke lied aan: „Indien ik u vergeet, o Jeruzalem! zo vergete mijn rechterhand zichzelf! Mijn tong kleve aan mijn gehemelte, zo ik aan u niet gedenke, zo ik Jeruzalem niet verheffe boven het hoogste mijner blijdschap.”

St. Pieterskerk, 1 oktober 1837.